

L'aigua del temps

PER A ELISA (fragments).

Per a l'Elisa Estrella.

III Eurídice

La volta, de la nit, ens protegeix.
No hi ha estels. Només brillen les calcàries
llàgrimes que han de fer-se ganivets,
guiades per l'instint bàsic de l'aigua.

Un llac dins de la terra ho reflecteix
amb el foc de les torxes de tres barques
que agiten el mirall amb els seus remes,
que esquerden la nuesa del silenci.

Enllaçades les mans hem davallat
a la balma profunda: curiosos,
la ignorada bellesa recerquem

a les fosques, la música de l'aigua
es fa clepsidra... El temps és l'escultor
que forma i que deforma pedra i cossos.

Mussito com Orfeu:
– Segueix-me, amor, que mai no miro enrera...
Quan mancada d'oxigen t'has dormit.

VII Ghaziya

Volaves com papallona, dansaves
evanescent i carnal, instantània
com musa o música, amb l'àgil ciència
de les hurins o de les odalisques.

Els lluentons que vaig dur-te d'Egipte
et mig cobrien la pell; amarada
per la suor, te'm fixaves als ulls –àvids
d'eternitzar aquells instants que et gaudien.

Perquè la dansa esdevé l'art efímer,
irrepetible i fugaç és la màgia
de l'harmonia d'un cos tallant l'aire.

Àrab sirena d'escates daurades,
miraculosa bellugues les cames
en posseir-te la dansa del ventre!

IX Iris

Ets l'harmonia del cel i la terra,
Iris, la pau que reneix en l'incendi
del curvilini somriure de l'aigua,
quan els colors de l'espectre em retornes.

He travessat la tempesta dels grisos:
Hi ha un triomf d'ales borroses –hi ha l'iris
dels teus ulls. Llum rere el vel de la fosca,
el sol ens sembla de perles l'aurora,

el gall marí treu la cresta de l'ona,
i el drac immens de la costa a l'espatlla
duu les escates dels pins i les penyes
que suren entre els espais buits de l'aire.

– Ets l'harmonia de l'home amb la terra,
amada. En tu, reconec la natura.

EL MISSATGE DEL FAR

En memòria de Juan Sánchez Marín.
«...descubre el mensaje del faro:
escalar el cielo y arder en lo mas alto»
JOSÉ LUIS SAMPEDRO.

Fou, l'adéu, l'abraçada i el somrís;
i en el retorn em reben sols les cendres
amb la flama perenne del record.
–Fins en el comiat... Que discret fores!.

Resta l'urna calenta amb el teu foc,
amb l'incendi de llum que es rebel·lava
dintre d'uns ulls d'infant obnubilat
per tots els anys de lluita per als altres.

Senyor de res, et pertanyia tot:
L'amor, la vida –llarga–, i la paraula...
–Quan, de puntetes, arribà la mort.

I com un far volgueres fer-te flama,
com una estrella que, fugaç, marqués
camins pel cel i il·luminés l'altura.

– Guia i mestre il·lustrat,
vas tenir un sol déu, l'Home, i tres principis:
Llibertat! Igualtat! Fraternitat!

Miquel Pérez-Sánchez

TRES COLORS

Per a Krzysztof Kieslowski.

Llibertat per a l'ésser –nascuda al blau mar grec.
Igualtat per la llum –que tot en blanc ho banya.
Fraternitat dels homes –compartida al roig foc.

Tres colors... Tres esguards al clar-obscur d'Europa:

La mirada perplexa, i la contenció
del rostre, ple de blaus –d'Occident i de França–,
en canviar grandesa i fills pel buit vulgar...

La mirada de por, de neu i d'impotència
de l'emigrant captaire –de Polònia i l'Est–,
en viure passions que infanten, sovint, l'odi...

La mirada perduda en l'infinit dels ulls
amb mel d'herbes d'Irène Jacob, inoblidable
–com la creu de Suïssa– la cara sobre el roig...

Kieslowski: Tres colors... –Vida, cine i metàfora.

I Blau

Llibertat... De la música, de l'èxit, de l'amor
–tots tres en un cotxe blau que la mort conduïa...
Del no-res, del silenci, i de la solitud
–que acompanyen el dol de viure, i sobreviure'ls.

Llibertat... De ser anònim objecte del dolor
–tot l'ahir, en un llum blau, té identitat de vidre...
I de suïcidar-se quotidianament
–refregant el revés del cor en la muralla.

Mort i amor són vehicles dilectes del destí:
Quan desfan l'ideal o maten la innocència,
i ens bruxen les ferides fins a fer-les sagnar,
ells obren aquells ulls que hi veuen entre el negre.

– I entre l'aigua, rapsòdia en blau, i entre una mar
de música, potser reneixi, amb l'art, la vida.

II Blanc

Igualtat... Entre sexes que dansen amb ulls blancs
–impossibles, en sentir; però en dret, necessària...
I entre amics, sense preguntes, condicions, ni francs
–complicitat que es riu de la mort, solidària.

Igualtat... Entre pobles veïns, blancs, cristians
–que han lluitat pel poder amb mètodes indignes...
I entre llengües nadiues i parles emigrants
–obre els murs de Babel el llenguatge dels signes.

Ningú no es negui amb l'altre la seva identitat:
Ni per l'amor perdut per excés o impotència,
ni pel poble que el vulgui per sempre al seu costat,
que el respecte a un mateix manté la convivència.

– La unió pot ser un túnel que acabi il·luminat,
com el néixer, el morir o el somni... I la indignència.

III Roig

Fraternitat... Dels llavis: Tots dos d'un roig carnós
–sols separats pel bes, l'aliment, la paraula...
Dels ulls: tots dos mirada pura –de pietat,
de sorpresa, de por, d'angoixa o de tendresa.

Fraternitat... Dels homes: tots dos d'un roig sagnant
–units pel desengany, la desraó, el silenci...
Dels temps: tots dos amb viures paral·lels –d'un destí
únic, de solitud, de buit i d'esperança.

Sí. L'atzar és l'oracle de la vida. Ell uneix
llavis i ulls en un temps i un sentir. O els separa:
distant, jutja i condemna Faust a estimar el més bell
objecte del desig, mirant-lo... I a guiar-lo...

– Té un bàlsam, la innocència, que cura els desenganys:
Un amor redemptor que en l'ésser ressuscita.